

Forstander N. Bredkjær.

(Født d. 6. Juni 1888. — Død d. 14. April 1940).

Niels Bredkjær.

Da Budskabet Søndag d. 14. April kom om Forstander *Bredkjærs* Død, vakte det Sorg viden om, ikke blot inden for hans store Vennekreds, men langt derudover, thi det var mange, som gennem *Bredkjærs* Virksomhed havde lært at sætte Pris paa ham og forstod, at han var en af vort Landbrugs bedste Mænd. — Indtil sidste Sommer var han i travl Virksom-

hed; men midt under Bellahøj-Dyrskuet begyndte han at føle sig træt; han gennemførte dog kort efter paa smukkeste Maade det 2 Dages Aarsmøde i Foreningen af danske Landbrugslærere, for hvilken han var Formand. Derefter deltog han i Foreningens Tur til Island i Haab om, at en saadan Hviletur skulde være heldig for hans Helbred. Det slog ikke til; det viste sig efterhaanden, at den hidtil saa kraftige Mand var angrebet af en ondartet Blodsygdom, som ikke lod sig overvinde.

Det var almindeligt, at man, naar Talen var om ham,

sagde: *Bredkjær, Tune*, endskønt det var ganske overflødig som Kendingsnavn at tilføje *Tune*; men det var et uvilkaarligt Udtryk for, at han hørte *Tune* til — at *Tune Landboskole* var hans faste Staasted, hans Borg, hvormange af hans Kræfter end Arbejdet udadtil kom til at tage. — Som saa mange af de, der har haft Betydning for dansk Landbrugs nyere Udvikling, var *Bredkjær* gammel *Tuneelev*, og efter at have afsluttet Landbrugsstudiet ved *Landbohøjskolen* vendte han tilbage til *Tune Landboskole* og virkede her nu som Landbrugs-lærer i 2 Aar. Han var en højt værdsat Lærer. Jeg husker, at Forstander *Brink Lassen* et Efteraar, da det gik lidt smaat med Indmeldelserne til *Vinterskolen*, gisnede paa, det skyldtes, at *Bredkjær* nu ikke var der mere, men var draget til *Jylland* som *Husdyrbrugskonsulent*. Ogsaa som saadan vandt han megen *Paaskønnelse*.

Da Forstander *Brink Lassen* i 1917 af *Helbredshensyn* følte det rigtigst at overlade Styret til yngre Kræfter, var det kun naturligt, at han sørgede for at faa sin tidligere saa gode Medarbejder til sin Efterfølger. — Med sine kun 29 Aar kom da *Bredkjær* til at staa som Arvtager af de gode Traditioner, som var grundlagt af *A. Svendsen* og *Chr. Christensen* og ført videre af *Brink Lassen*. — Enhver, der kender lidt til den store Virksomhed ved *Tune Landboskole*, vil vide, at *Bredkjær* og hans prægtige Hustru rogtede Arven paa smukkeste Maade, byggede videre ud og højere op, saa at den gamle Skoles mange Venner frydede sig derved. Det gjaldt ikke blot selve Skolen, men ogsaa det dertil knyttede og udvidede Avlsbrug. *Bredkjær* var ikke blot i Teorien, men ogsaa i Praksis den kyndige Landbruger og store *Husdyrbrugsmand*. (*Tune Landboskoles Kvægbesætning* stod for sidste Regnskabsaar med et Udbytte af 303 kg Smør som Gennemsnit af 21,8 Køer.)

Udadtil blev Forstander *Bredkjær*'s Evner taget stærkt i Brug. Her skal ikke nævnes hans mange forskellige Hverv. I dem alle lagde han et stort Arbejde. Et af de

kæreste for ham var vel nok Formandsskabet for Landsudvalget for landøkonomisk Ungdomsarbejde, som han overtog efter sin nære Ven, Professor *Lars Frederiksen*s Bortgang. — Her i Tidsskrift for Landøkonomi er der Grund til at nævne den nære Tilknytning, han havde til Landhusholdningsselskabet, og den Betydning han fik for dette. Siden 1922 var han Medlem af Selskabets Bestyrelsesraad, og da Forpagter *Sonne* efter sin Indtræden i Præsidiet begyndte sit Arbejde paa Landhusholdningsselskabets Reorganisation, tog Bredkjær ivrig Del deri, ja var i Virkeligheden den, der først fremsatte de Tanker, som blev de grundlæggende ved Selskabets Fornyelse. *Sonne* fortæller selv herom i sine Erindringer. Han og Bredkjær var efter Anmodning af Landbrugsraadet rejst til Lithauen for at besigtige Forholdene ved 5 Forpagtergaarde, som var overtaget af unge danske Landmænd. Forholdene var nok ikke meget opmuntrende, uvilkaarligt vendte Tankerne sig hjemefter, og da særlig til Landhusholdningsselskabet, hvis Fremtid *Sonne* saa hen til med megen Ængstelse. Heroverfor hævdede Bredkjær, at Selskabets Fremtidsudsigter slet ikke var saa trøstesløse, som *Sonne* befrygtede, hvis det i højere Grad vilde se sin Opgave som Formidler af faglig Landbrugsoplysning. *Sonne* siger, at Samtalen blev betydningsfuld, idet den bibragte ham Troen paa Muligheden af en styrkende Nyorientering af Selskabet. — Under de mange og stundom trange Overvejelser, der i de følgende Aar var fremme indenfor Selskabet, var det bestandig de af Bredkjær fremsatte Tanker, der kom igen, og dem der sluttelig blev vedtaget. — Ved Bredkjær's Bortgang skal denne hans værdifulde Indsats mindes. Det er ham, som sammen med *Sonne* og *Lars Frederiksen* tilkommer Hovedparten af Takken for, at Det kgl. danske Landhusholdningsselskab nu trods sine godt 170 Aar staar som et ungt og livskraftigt Selskab, der gør sin Del af Dagens Gerning for dansk Landbrug.

I Udvalget for Samvirkssomheden for Landbrugsfagligt Oplysningsarbejde har Bredkjær i høj Grad bidraget til, at de Tanker, han havde fremsat, er slaaet igennem og er indgaaet som et betydeligt og værdifuldt Led i Landhusholdningsselskabets Virksomhed. Desuden var Bredkjær Formand for Selskabets avlsbiologiske Udvalg; og her i Tidsskrift for Landøkonomi skrev han i en Aarrække, indtil Sygdommen kom, sine kloge Nytaarsoversigter foruden mange indsigtfulde Husdyrbrugsartikler.

Som Foredragsholder blev Bredkjær stærkt benyttet, han var af dem, Foreningerne gerne vilde have, fordi han samlede mange Tilhørere. Hans Tilhørerskare har saa at sige været ubegrænset i de 8 Aar, han i Radioen har holdt sine maanedlige Foredrag. Maaske har ikke saa svært mange af hans Tilhørere tænkt over, hvor meget der egentlig fordres af den Taler, der Maaned efter Maaned skal skildre Landbrugets Forhold. Det hele lød fra Bredkjærs Mund saa letforstaaeligt og ligetil. Ikke blot Landmændene stillede ind til den Aftens Landbrugsforedrag Klokker halvotte, men ogsaa andre, som havde Lyst til at høre lidt om dansk Landbrug. Alle fik de Indtryk af en kyndig, klar, forstaaende og tilforladelig Mand, der, naar det skulde være, kunde have sine egne Meninger og Mod til at hævde disse, men gjorde det uden Bitterhed og ej heller forfaldt til Klagesange, selv om han ikke lagde Skjul paa Besværlighederne for det Erhverv, der var hans, og som han elskede.

Hans Tilhørere som hans mange Venner vil længe minde den fine, harmoniske, varmhjertede danske Mand: *Niels Bredkjær, Tune.*

H. J. Rasmussen.